

Тотуїсв

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 6 (46)

Червень

1958

За світлячком у лісі

Мал. Н. Мудрик-Мрич

ЩО РОЗКАЗУВАВ СВІТЛЯЧОК

По лісовій полянці розкотилося світло. Воно спалахнуло у вікнах будинку новачок і грайливим відблиском заіскрилося в росах.

Орися побачила світло крізь густу сітку смерекових гілок і подумала: новачки покінчили мабуть зайняття і приготовляються до нічної тиші.

Сьогодні Орися вперше стояла на стійці і її кирпатий носик ще вище піднявся. Вона насторожено вдивлялася у сутінки поміж деревами, щоб який непроханий гість не підкрався до табору.

— Добрий вечір!

Орися аж здригнулася від несподіванки:

— Хто йде?

— Світлячок. Я саме прийшов.

— Де ж ти?

— Ось тут, — обізвався світлячок близенько біля вуха Орисі. Він сидів на листку ліщини і його черевце світилось, немов манюсінський ліхтарик.

— Добрий вечір! — зідхнула з полегшею Орися.

— Ти хто така?

— Я Орися-новачка.

— Новачка? А, чував. Давно колись чимало бувало їх на Остодорі в Карпатах.

— Ах, а ти може був на Остодорі?

— Так. Я недавно прилетів звідтіля. Там тепер тихо і пусто. Гм, ти новачка, а я думав, що ти мавка.

— Мавка? Що це таке?

— Невже ти не знаєш? Зараз розкажу тобі:

— Коли сонце сховається за кичеру, коли ліс не шумить, тільки тихесенько шепче вечірню молитву і сверщики починають величні хори на хвалу Богу, тоді буває щось ніжне, легке й пустотливе майне поміж лісовими деревами — і ще одно і ще. Опісля задзвенить сміх у гушавині і коли хтось зуміє добре дивитися і бути тихо-тихесенько, тоді зможе побачити чарівні танки, що їх виводять лісові дівчата-мавки. Тільки не поворухся тоді, так немов би тебе не було, бо мавки лукаві, заманять у безвісті й провалля і неуважна людина вже ніколи не вернеться з лісу. Тоді хіба ще можна кликати чугайстра на поміч, але той не завжди прийде мовляв: чому не вважаєш?

У чугайстра на голові маленькі ріжки й увесь він покритий довгою шерстю. Чугайстер дуже не любить мавок, бо вони насміхаються з нього. Він бігає за ними по лісі, а коли й зловить, роз-

дере. Людям часто стає у пригоді й захищає їх від мавок, бо добряга він.

Іноді, коли ніч спокійна й небо засіяне зорями на поляну, де гуляють мавки, приходять дідусь-лісовик, щоб налюбуватися їхніми іграми й відпочити. На відпочинок він справді заслуговує, бо мусить подбати про кожну квітку, травку, кущ і дерево.

Буває на поляну приходять також дідусь-водяник. Він випливає з лісового потоку чи озера й незугарно ступаючи по землі йде до лісовика на розмову. Водяник — цар лісових вод. Деколи з водяником прибігають водянні дівчата-русалки. Стрункі, зеленоокі, виводять хороводи по поляні й розсипують намистини рос поміж квітки. Русалок треба берегтися, щоб не залоскотали й не затягли на дно ріки.

А про відьом лісових ти певно чула. Вони блукають ніччю по сіножатах і лісових нетрях та й визбирують різне зілля, з якого варять опієля чудодійні напитки. Вони знають багато різного дива, але дуже важко дізнатися чоگونهбудь від них. Люди їх бояться, бо вони люті й мстиві.

Про очайдушків, що живуть у лісі, ти певно знаєш з казок а може вже й зустрічала їх? Вони дуже люблять людей. Часто заходять у людські хати й буває, що залишаються там назавжди; тому звуть їх також домовиками. Особливо люблять вони чемних діток.

Деколи на кручі обізветься незвичайна сопілка. Затужить тихенько і так дивно та й гарно заграє, що тільки слухай. Це — щезник. Сидить собі волохатий, рогатий немов баран і дує в сопілку, а вона видзвонює пісні. З чагарників, з-поміж скель виходять гірські кози, олені, серни й товпляться біля рогатого пастуха. Щезник дуже боїться людей. Підозрілий шелест чи тріскіт гілки лякають його й усе зникає.

Мал. Н. Мудрик-Мриц

Щасливий, хто не бачив блудних вогнів, що блимають на лісових болотах і багнах і в темні ночі заманюють туди самотніх подорожніх. Горе такому, що піде за ними.

Найкраща в Карпатах — ніч під Івана Купала. Тоді у лісовій гущавині цвіте папороть — квітка щастя. Кажуть — гарна вона, немов зіронька з неба. Багато людей ходило шукати її, щоб усе життя бути щасливими, але квітку щастя важко знайти. Усі лісові духи бережуть її, ховають у найтемнішу гущавину, в важкі від роси трави, лякають відважних таємними шумами, шелестом і дивним гомоном, бо ліс хоче заховати щастя для себе. Та справді відважний не злякається, потрапить знайти квітку і буде щасливий. Може і тобі усміхнеться доля і знайдеш ту квітку.

Тільки, щоб бачити те все, про що я розказував і могли знайти квітку треба вміти мовчати, слухати й бачити.

Світлячок замовк а Орися, що тихенько слухала його зідхнула:

— Ах, яке ж це все цікаве! Спасибі за гарну казку, всміхнулася вона до світлячка.

Світлячок насупився: — Казку?! Невже ти думаєш, що це тільки казка! — Він погасив свій ліхтарик-черевце і не попрощавшись відлетів.

— Ну й чому він загнівався, — подумала Орися. — Невже він хотів, щоб я повірила в усе те, що він розказував? — Вона голосно засміялася.

У лісі ставало щораз темніше. Щойно тепер завважила Орися, що світло в вікнах будинку погасло. Листя шелестіло стиха й... мавка! — жажнулася Орися. Щось легеньке, біле коливалося недалеко.

— Ні, це тільки імла, — але Орися вже не знала певно, казку чи правду розказував світлячок. Йї стало моторошно. Але ось у гущавині спалахнула іскорка й у високій траві замерехтіло полум'я.

— Квітка щастя! — голосно крикнула дівчинка.

— Ні, це тільки пуп'янок її, — засміялася сестричка, що саме надійшла. — Твоя стійка закінчена, біжи туди!

Орися завагалася, але цікавість перемогла страх. Вона побігла до пуп'янка квітки щастя.

Задихана з обличчям мокрим від роси зупинилася Орися на галлявині. Там горів яскравий вогник, а кругом нього сиділи новачки і слухали слів сестрички-командантки:

— Наш маленький новацький вогник розгориться колись у велику ясну ватру. Тоді ви не будете більше малими новачками і знатимете, що щастя є у Вас самих і не треба шукати за ним у лісових нетрях.

ІЗ ЩОДЕННИКА ІВАСЯ-НОВАКА

ЛИСТ ІЗ ТАБОРУ

Табір, 30. червня.

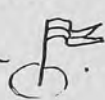
Дорога Мамо!

Є вже три дні в таборі.

Є ще не забув ніодної скарпички!

Вчора напав на мене на стійці

 Охрр! вездізь, а нікто прийшли
татари і хотіли вкраси
наш прапор зі щоглом . Але
ми не дали!

Але яти не бієса, бо а не все

 вигунав!

Івась

ХЛЯП ЇДЕ В ТАБІР

(Сценка при огнику)

Всі співають: (на мелодію „Гей на горі там жінці жнуть”)

Ой, прийшла вже та година,
Кінчить школу та дитина,
Наша рідна мати,
В табір погуляти —
Ой, пусти нас!

(Проходять новачки з наплечниками).

Хляп (У новацькому однострою, з маскою чортика з ріжками, з хвостом, теж з наплечником біжить за ними):

Ой, візьміть мене із вами!
В табір хочу з новачками!

Сестричка: (Дає наказ стати, повернутися до неї лицем та відчислити. Хляп перебігає щораз поза плечі новачок та відчисляє, так що новачок виходить куди більше, як справді).

Сестричка: Ов, вас було тільки десять, як ми виходили з домівки, а тепер є 15? Це щось не так! — Відчисліть ще раз! (Знову виходить 16). Ага, я вже знаю! (Витягає Хляпа перед лаву). А ти хто такий?

Хляп: Я теж хочу в табір! Я буду чемний!

Сестричка: А як же тебе збудь?

Хляп: Мене звать ХЛЯП! Я дуже хочу в табір!

Сестричка: Коли так дуже хочеш, — то їдь з нами. Ставай у лаву! — А тепер всі скиньте наплечники, я перегляну, чи маєте зі собою все, що потрібне на таборі. (Всі скида-

Мал. Р. Баб'юк

ють наплечники, Хляп підмінює наплечник одній новачці).

Сестричка (переглядає): Добре, гарно, все в порядку... А це — що? Радіо, суконка, мов на забаву? Капелюх? Камікс? (показує всім кожну річ). Хто ж це так їде в табір?

Новачка: Прошу сестрички, я не знаю! Таж я все дома спакувала, як сестричка сказала! — Це хіба не мій наплечник! — І як же я тепер поїду-ду-ду?

Сестричка: Не плач, не плач! — Зараз передивимося по всіх наплечниках. Певно хтось через помилку взяв твій наплечник, — а ти його. (Ідуть перед лавою та переглядають).

Нозачка: Ні, це не мій — і це не мій, і це не той... (Нараз) — Ось там він лежить збоку! Я ж там його не клала! Ой, він починає рухатися! Він тікає! Я боюся! — (Тим часом ХЛЯП заліз з головою та горішньою частиною тіла у наплечник, а коли сестричка зближається до нього, — він встає і починає тікати).

Всі: Наплечник Галі тікає! Рятуйте, ловіть його! (обставили Хляпа і зловили. Сестричка скидає наплечник з Хляпа).

Сестричка: А! — це ти знов!

Хляп: Та я нічого... Я лиш так... Я хотів пожартувати...

Сестричка: За кару не поїдеш у табір!

Всі (гонять його): Геть, геть, геть!

Сестричка: Увага! Всідаємо всі до поїзду! (Свисток Новачки стають „поїздом”, одна за одною, руки на раменах попередньої, ідуть кругом вогника та співають):

„Вже залізниця йде,
Ні хвилини не спічне,
Ні хвилини не спічне,
Та й у табір завезе...”

Хляп (біжить за ними): Е, е, а я вхоплюся диму від залізниці і також поїду з вами в табір! Е, е! **Сестричка Мавка**

Табір новаків „Нове Запоріжжя” в Іст Четгем, ЗДА. - Світл. Я. Шегрин

Б О Н Я

Боня жила в Варшаві, у столиці Польщі. Жила у свої тети в тісній і темній кімнатці. Вікно з кімнатки виходило просто на брудну вулицю, де цілий день бавилися і галасували діти. Боня ще пам'ятала, що колись були в неї мама і тато. Мама приносила їй цукерки в золотих паперцях, а тато, коли прийшов вечером з праці, брав Боню на коліна та розказував їй про свої колишні бої. Бо тато був старшиною Української Армії та боровся разом із славним отаманом Симоном Петлюрою проти недобрих большевиків. Але большевики перемогли і тато Боні та багато таких вояків, як він, мусіли тікати в чужину, у Польщу.

Таке розказував тато Боні, а вона слухала пильно та небагато розуміла, бо була тоді ще маленька. А потім тато і мама померли і вже більше їх не було, а Боню взяла до себе тета і вона почала вчитись у школі. Сиділа там тихенько в останній лавці і не озивалася ні до кого ні словом, навіть на перервах. Може тому, що не дуже вміла говорити по-польськи.

Коли ж приходила додому, мусіла бути сама аж до вечора, бо тета цілими днями ходила по домах прати білля. І так одного разу, коли Боня написала вже всі задачі, вийшла на вулицю, бо була весна і сонечко так гарно світило. На вулиці сусідські діти ходили колом і співали. Боня спершу приглядалася їм несміливо, а опісля прискочила нараз та розірвала руки двох дівчаток, щоб і собі стати поміж ними. Та тут діти вчинили крик:

— Йди від нас геть!

— Геть, ти, гайдамако!¹⁾

— Йди в свою Україну! — і один хлопчисько штовхнув її.

Боня втекла, сіла на камінних східцях дому та розплакалася. Аж почувла, що хтось торкнув її плече та спитав по-українськи:

— Чого ти плачеш, дівчинко?

Боня підняла голову і побачила гарне дівчатко, може такого віку, як вона, у вишиваній чистенькій суконочці.

— Бо хочу їхати в Україну! — відповіла щиро. — Тут мене ніхто не хоче!

— Нема чого плакати! — відповіла незнайома. — Ось я минулого року їздила в табір у Підлюте²⁾. Там живуть всі українські діти разом і дуже їм добре.

— А мамі і таті?

— Там не треба тата і мамі. Там є сестрички, братчики.

— Але я не маю ні братчика ні сестрички!

Мал. Х. Зелінська

— То там дістанеш! Там їх дуже багато, а найбільше любили ми всі братчика Слона . . .

Та в цю ж мить надійшла мама тої дівчинки і забрала її зі собою. А Боня сказала теті другого ранку:

— Тето, я хочу їхати в Україну!

Тоді тета лиш рукою махнула:

— Е, це з тобою говорила Міруся, дочка інженера. А я не маю на це грошей, та й сама не поїдеш, бо це дуже далеко!

Але Боня не вгавала і щоранку запитувала тети:

— Тето, чи я можу їхати в табір?

Не було ради, найшла тета в газеті адресу пластової домівки у Львові, виписала її Боні на картці паперу, поклала в торбинку хліба та трохи дрібних грошей, купила залізничний квиток та всадила Боню у поїзд Варшава-Львів. Ще попросила кондуктора, щоб вважав на неї, і Боня поїхала.

Доїхала на Головний Двірєць у Львові. Висіла з поїзду і вже далі сама не знала, куди їй іти та як шукати того Пласту. Коли нараз побачила, як з однієї брами вимашерували хлопчики та дівчатка, всі однаково одягнені та говорили по-українськи. Дівчатка поглянули на неї привітно й одна спитала:

— Ти когось шукаєш?

Боня налякалася. Та нараз щось згадала і рішуче сказала:

— Я шукаю братчика Слона!

— Це ми його лиш так на ніби називаємо: Слон! — пояснила їй одна дівчинка.

— Братчику, братчику Ромку! — вже гукав якийсь хлопчина.
— Тут вас шукають!

Братчик був дуже великий, але усміхнувся до Боні так ласкаво, що вона зараз йому все сказала, хто вона та чого сюди приїхала. Тоді братчик взяв її за руку та звернувся до дітей:

— Бачите, це Боня, — сказав братчик. — Вона сама приїхала аж з далекої Варшави, щоб бути з нами в таборі. Будете її любити?

— Так! Так! — закричали враз всі діти, аж в ухах залящало.

А першого вечора в таборі, коли вже сурма відіграла на нічну тишу, сестричка Ляся ще раз обходила цілий будинок та нараз почувла, як хтось гірко хлипав в одній із кімнат. Зайшла туди і побачила, як Боня важко ридала, втуливши голову у подушку.

— Що тобі сталося? — спитала пошепки сестричка.

— Я... я думала, що це назавжди, а то тільки на один місяць!
— розплакалася таки вголос Боня.

— Ні, не лиш на місяць! — сказала сестричка. — Коли закінчиться табір, ми знайдемо когось у Львові, що візьме тебе до себе. Підеш в українську школу, будеш завжди поміж українськими дітьми.

— Добре! — і Боня пригорнувшись до сестрички — заснула.

Сестричка Леся

---

1) Гайдамаки це були українські повстанці, що боролися проти поляків біля 200 років тому. Поляки називають і досі українців „гайдамаками“, бо думають, що це образа.

2) Всі читачі „Готуйсь“ знають, що Підлюте — це був новацький табір у Карпатах в Україні.

Ніна Мудрик-Мриц

ВЕЛИКА ТУРБОТА

Ох, коли ж мені дозволять
Записатись в новаки!?
Вже діждатися не можу,
Дні довжаться, мов роки.
Новаків усі шанують,
Усі люблять цих хлоп'ят,
Я ж для всіх тільки збиточник
І ніхто мені не рад.
Дуже хочу кинуть прости
Й не вдасться це ніяк;
Що за диво! Це ж напевно
Тому, що я не новак!
Ну й коли ж мені дозволять
Записатись в новаки?
Знаю певно, що тоді я
Став би добрим все ж таки!

Приїхали новачки в табір, а звірі з лісу не знали, чи це друзі, чи вороги, то й налякалися і поховалися. Та перед новацтвом не скриснешся! Навіть самі Ви їх певно легко знайдете, а злого ім нічого і так не вчините, бо новак звіряток не кривдить! Ану, спробуйте! Мал. Р. Баб'юк

НЕ ЛОВИ КОТА ЗА ХВІСТ!

(Закінчення)

З піль повівав приємний вітрець і хлопці затягнули улюблену пісню „Максим козак Залізняк”.

Несподівано Дам'ян пристав і крикнув:

— Хлопці! Полуниці пахнуть!

— Славно! — гукнули хлопці! — Ти справжній пластун! Ти сам Бі Пі, коли так запахи вгадуєш!

— Ет! Крячеге, як ті ворони — сердився Дам'ян. — Краще подумали б як ті полуниці добути.

Дам'ян був дійсно дуже голодний і, крім банана, нічого не їв. Подумавши трохи, він гукнув:

— В лісок!

Всі помчали по польовій дорозі, перескочили якусь загороду й опинились в чудовому, невеличкому ліску. Кінчився лісок, знов колючий дріт.

„Повзти!”, тихо скомандував Дам'ян, і хлопці вилізши з лісу поповзли по межі. З обох боків виблискували до сонця доспілі полуниці. Ніхто не думав про пластову гідність. Кожний хапав доспілу ягоду і весело кидав її у бездонний глечик.

Та раптом почули вони собаче гавкання. На горбку стояв якийсь чоловік і, приклавши руку до чола, пильно оглядав околицю. Його пес вже побачив хлопців і біг прямо по полуницях до них.

— У ліс! — дав наказ Дам'ян. Та поки хлопці перелізли загороду, пес встиг вхопити Дорка за штани і відірвати добрий кусень. Все ж лісок їх врятував. Полазивши трохи по кущах, найшли якусь стежину й рішили нею іти. Стежка їх вивела просто на невеличку хатку.

— Скажемо, що ми заблудили — порадив Ромко. Йому соромно було за полуниці.

Пройшли повз хату, та з хати ніхто не вийшов. За хатою лежало багато дерева й дощок. На купі ріща сиділо якесь звірятко.

— Котик, котик, прекрасний маленький котик! — шептав радісно Івась.

Про кожну зміну
Вашої адреси
просимо повідомити
Адміністрацію „Готуйсь”

— Ха,ха,ха — глузували хлопці. — Отож у нього кіт „звір”.

— Я зловлю його. Я так хочу мати котика!

Він причаївся, підійшов до котика і, коли його рука діткнулася хвоста звірятка, звірятко піднесло хвостик й швидко скочило в хащі. Хлопці мало не помліли. Довкола розносився страшний запах, якого вони ще досі не нюхали.

— Сканка! — перший опам'ятався Дорко.

Хлопці кричали, бігали, а Івась плакав.

З хати вийшов старенький дідок і, дивлячись на це все, крикнув по англійськи:

— Не дурійте хлопці! Закопайте свою одержу на п'ять днів у землю. Самі добре викупайтесь у теплій воді. А другий раз зі сканкою не жартуйте!

Хлопці навіть не подякували старенькому. Похнюпивши голови, йшли в напрямі міста, і кожний думав про свою матір.

Мовчанку перервав Ромко:

— Дам'яне! Ми підемо всі до тебе. У вас своя хатинка, й ніхто більше в ній не мешкає. І город у тебе великий. Закопаємо одержу і голі підемо до лазнички. А ти мусиш нагріти води, а потім ходити до наших мам по одержу.

— Ого! Не бачили! Нехай Іван ходить і гріє! Ото знайшовся котячий мисливий!

Дам'ян був близький плачу. Прогулька не вдалася — ще така страшна пригода. Ото батько битиме.

Та ось і хата Дам'яна. В городі порастється мати. Дорко, довго не думаючи, підійшов до огорожі перший:

— Добридень пані! Не гнівайтесь на нас! Нас обплювала сканка. Дозвольте у вас помитись.

Дам'янова мати піднесла голову й побачила три пари очей, що благально дивились на неї.

— А Дам'яна між вами нема? Це певно він до всього приводець! Сердилась мати.

— Та є й Дам'ян. Але він не винен! — промимрив Івась.

— Де ж він? — злякалася мати.

Та у відповідь на її запит почувся із-за хати ні то рев, ні то плач.

— Горенько мені з таким лобурем. Ото батько буде сердитись.

— Прошу пані! — благав далі Дорко. Нагрійте нам, будь ласка, води. Ми посидимо тим часом в городі і там закопаємо свою одержу.

Дам'янова мати важко зітхнула і швидко метнулась у підвал гріти воду.

Хлопці залізли за кущі порічок. Там вже сидів з лопатою Дам'ян.

— Ото нам буде — бідкався Ромко, як довідається братчик і інші новачки.

— А що ми язика за зубами тримати не вмієм? — сердився Дам'ян.

— Вам легко казати, а ось в нас завтра сходини, а я свій однострій закопав — сумував Ромко.

— Не йди на сходини. Або піди й скажи, що мати випрала й ще не висох.

— Так, так, з нас добрі новачки. Полуниці крали, сканки від kota відрізати не вміли, а тепер ще й брешти.

Хлопці мовчали. Кожному було соромно. На стежці показалася Дам'янова мати. Кинула їм паперову торбу, повну ласощів.

— Їжте хлопці! А вода вже гріється.

Пластунки із Нью Йорку не лиш вчать багато про Україну у Школі Українознавства, але й навчилися грати на бандурі, прадавньому нашому інструменті. На світлині бачимо їх, як виступали на Станичному святі у честь Тараса Шевченка. Зліва до права: Ляля Витвицька, Андрійко Шуль, братчик Влодко Гайдук, Леся Соколишин, Андрій Витвицький, Марійка Пришляк.

З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

ЗМАГАННЯ У ВИВЧЕННІ ВІРШІВ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА В ЛОРЕЙНІ, АМЕРИКА

Вже три роки в Лорейні новачки та новаки змагаються, хто навчиться більше рядків із Шевченкових віршів на вшанування Його свята. Нагорода була: мандрівний прапорець.

Наш прапорець мандрував правду, бо першого, 1956-го року, здобув його рій новачок „Конвалійки”, а чергового, 1957 — завзявся на нього рій „Лисики”, і прапорець перейшов до „Лисиків”, на превеликий жаль!

Прийшов третій і рішаючий 1958-ий рік. Хто здобуде прапорець назавжди? О, то були не жарти! Ройова, Орися, телефонує до всіх дівчаток та просить: „Вчіть віршики, щоб прапорець повернувся до нас назавжди!”

Запал у новачок був великий. Зірка, Ірка, Влодзя, Маруся, вивчали напам'ять кожна, скільки могли, але найбільшу завзятість виказала наша Ляся. А як це пізнати? Будь ласка, погляньте на табелю, а вона вам все розкаже та роз'яснить.

Подала **Е. Мацілинська**,
(кошова)

„Лисики”
(Рій новаків)

Ч.	Новак	число рядків
1.	Тарас	424
2.	Роман	412
3.	Петро	105
4.	Івась	67
5.	Віллі	108
6.	Орест	./.

„Конвалійки”
(Рій новачок)

Новачка
1. Орися 321

2. Зірка 150

3. Ірка 130

4. Влодзя 199

5. Маруся 49

6. Ляся 1047

ЛИСТ НОВАКІВ ІЗ ГНІЗДА „ДИТИ ЗЕЛЕНОГО БОРУ” У МОНТРЕАЛІ, КАНАДА

До Журналу „Готуйсь”
Дорогий Братчику!

Наш рій називається „Сокил”.
На Різдво ми ходили колядувати зі звільдою. Звільда була барвиста і мала в середині лямпку. З цієї коляди посилаємо для „Готуйсь” сімнадцять доларів.

Сьогодні ми мали сходи́ни всіх новаків у Монтреалі. Новаки казали, що їм подобається „Готуйсь”. Новаки хочуть загадок,

а також про літаки, про вояків і звірів.

Ми дякуємо Вам, що Ви кожного місяця присилаєте нам журнал.

Готуйсь!

За рій „Сокіл”

Володимир Мудрик
(9 років)

ДЯКУЄМО ЗА ПОБАЖАННЯ

„Готуйсь” щиро дякує всім, хто надіслав йому побажання з нагоди Великодня. Надіслали їх:

Рій новачок „Дзвіночки” із Дітройту (самі нарисували гарну карточку у формі писанки!).

Гніздо Новачок „Пільні Квіти” з Дітройту із Сестричками: Іванкою Кучер, Танею Рогатинською, Марусею Кошів та Любою Климлшин.

Рій Новачок „Соловойко” із Гартфорду, Америка із сестричкою Христею Гафткович.

Рій новачок „Сторчики” (це такі квітки) із Лудлов, Америка: Оля Лончина, Софія Лончина, Ірина Сивецька, Марія Хомин, Оля Кремінець, Наталка Кремінець, Стефця Хомин, Анна К., сестричка Ксеня Дереш та юначка Іванка Глушевська.

Новачки та новаки із Гемстедту, Америка: Оля Копистянська, Міля Захарія, Дарця Плетенецька, Ганя Сенчишин, Славка Бобенчик, Богдан Плетенецький, Мирослав Ільницький, Ніна Білий, Ярослав Білий, Братчик Андронік.

Новачки із Кентону й Акрону, Америка: Віра, Іванка О., Оля Опришко, Кася Стасюк, Маруся Г., Маруся, Христина, Михаська, Сестричка та Братчик Домбчевські.

Гніздо Новаків „Лісові Звірі” Вінніпегу, Канада: Братчики: І.

ДОБРЕ ДІЛО

Новачки „Квіти з Верховини” в Шікаго, Америка, влаштували змагання у збірці грошей на передплату „Готуйсь” бідним дітям. Точки у цих змаганнях здобули: Рій „Волошки” — 62, „Ромени” — 61, „Чорнобривці” — 56, „Проліски” — 58, „Фіялки” — 46, „Незабудьки” — 25. Разом зібрали 21 дол. і 79 центів.

Навроцький, Ю. Мусій, Л. Шулякевич, Л. Жила, З. Гаврилук. Новаки: за рій „Олень”: Юрко Сливинський, „Зайчики” — Андрій Огаренко, „Тури”: Степан Білан, „Ведмедики”: Андрій Ільницький.

Рій новачок „Сунички” із Трентону, Америка.

Рій „Вивірки” із Клівленду, Америка, із сестричкою Мартою Олінкевич.

Вуйко Смок із Шікаго з Ріднею.

Аня Мостович, Влодзя та Ірця Гнатюк — пластунки-самітниці.

„HOTUJS” — MAGAZINE

for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytia”, Inc.
New York, N. Y.

Редагує Колегія під проводом пл. сен.

Лесі Храпливої

158 E. 7th St., Apt. 3 A.
NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція
пл. сен. **Богдан Кравців**

Адміністрація „Molode Zytia”,
302 E. 9th Street
New York 3, N. Y.

Друк. „Луна”, 77 1st St. Маркс Пл., Н. Й.